

ROMANIA
CURTEA DE APEL BUCURESTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Sentința nr. 2031

ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 13.06.2016

CURTEA CONSTITUITĂ DIN :

PREȘEDINTE

ELEORA IONEL

GREFIER

DINCĂ GEORGIANA-DANIELA

Pe rol este acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta MOCANU INGRID LUCIANA, în contradicție cu pârâții BAROUL BUCUREȘTI și UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMANIA, având ca obiect „anulare act administrativ”.

Dezbaterea asupra acțiunii au avut loc în ședința publică din data de 06.06.2016, fiind consemnate în procesul-verbal de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, cănd Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru astăzi, 13.06.2016, când, în aceeași compunere, a hotărât următoarele:

CURTEA,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 05.01.2016 sub numărul 52/2/2016, reclamanta MOCANU INGRID LUCIANA, a chemat în judecată pe pârâții BAROUL BUCUREȘTI și toți membrii Consiliului Baroului București, solicitând instanței:

1. anularea Hotărârii nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București prin care i-a fost respinsă cererea de înscriere în Tabloul avocaților definitiv, deși a promovat examenul de primire în profesia de avocat definitiv, sesiunea septembrie 2015 și obligarea Baroului București la înscrierea în Tabloul avocaților definitiv;

2. plata unor despăgubiri în valoare de 3000 de euro pe lună (de la data adoptării hotărârii nr. 10469/3.11.2015 și până la data înscrierii în tablou), cu titlu de daune cauzate de împiedicarea exercitării profesiei.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că, la sesiunea din septembrie 2015 a fost declarată admisă la examenul de admitere în profesie, ca avocat definitiv.

La 13.10.2015 a solicitat înscrierea în Tabloul avocaților definitiv, depunând toată documentația necesară acestei înscrieri. La 12.11.2015, reclamantei i-a fost comunicată Hotărârea nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București, prin care i s-a comunicat că i-a fost respinsă cererea de înscriere în Tabloul avocaților definitiv.

În termen legal a formulat contestație/plângere prealabilă, adresate atât Baroului București, cât și UNBR, dar până în prezent nu a primit răspuns de la Baroul București, iar UNBR a răspuns că a fost înregistrată contestația sa și că la un moment dat urmează să fie soluționată, după primirea punctului de vedere al Baroului București.

A arătat reclamanta că înțelege să se folosească de dispozițiile art. 6 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ și că nu mai aștepte soluționarea contestației de către UNBR, deoarece termenul de soluționare de 30 de zile a fost deja depășit, iar dacă se apreciază necesar, contestația poate fi soluționată favorabil în continuare, până la intrarea în firea de judecată a prezentei, soluția pe care continuă să spera că va fi adoptată de UNBR, conducând la înlăturarea cauză de obiect a prezentei cereri și, pe cale de consecință, la restituirea sa la judecarea prezentei.

A precizat reclamanta că, Hotărârea nr. 10469/2015 a Baroului București este lovită de nulitate.

Astfel, în primul rând, hotărârea Baroului București nu este motivată în nici un fel, nu este nici măcar menționat cazul de incompatibilitate prevăzut de lege în care s-ar afla reclamanta, fiind așadar nulă ca nemotivată.

Accasta cu atât mai mult cu cât reclamanta a prezentat două memorii scrise și s-a prezentat personal în fața Consiliului Baroului București, în care a precizat punctul său de vedere. Astfel, hotărârea conține doar o referire generică la faptul că reclamanta ar fi suspendată din funcție, în mod eronat se susține că pe o perioadă determinată fără a preciza care este textul de lege care interzice magistratilor suspendați să exercite profesia de avocat.

A mai menționat reclamanta că împrejurarea că este suspendată de drept din funcție (pentru trimiterea în judecată) nu este de natură să conducă la existența unei stări de incompatibilitate cu exercitarea profesiei de avocat. Suspendarea din funcție este determinată de un eveniment care nu îmi este imputabil și s-a dispus pe o perioadă nedeterminată, conform art. 15 din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat. Analizând acest text de lege, se poate lesne constata că reclamanta nu se află în niciuna din situațiile enumerate expres și limitativ (fiind o normă de excepție, de restrângere a unui drept fundamental, dreptul la muncă, ea se interpretează restrictiv) de lege.

Referitor la "ocupațiile care lezează demnitatea și independența profesiei de avocat sau bunele moravuri" precizează reclamanta că nu se află în această ipoteză a legii. În primul rând nu are nicio "ocupație", cu atât mai puțin vreuna incompatibilă cu demnitatea sau independența profesiei.

Funcția pe care a ocupat-o reclamanta în cadrul Ministerului Justiției și din care a fost suspendată nu reprezenta nici la acea dată o "ocupație", fiind o funcție de personal asimilat judecătorilor și procurorilor, pe care a fost numită în urma promovării concursului național anual de admitere în magistratură din anul 1998. Apoi, această presupusă "ocupație" nu ar putea leza în vreun fel independența profesiei de avocat sau bunele moravuri.

Nici exercitarea nemijlocită de fapte materiale de comerț nu poate fi reținută în această cauză, fiind evident că nu poate fi reținută raportat la situația concretă.

Referitor la incompatibilitatea de la litera a) a art. 15 din Legea nr. 51/1995, a precizat reclamanta că prin suspendarea din funcție este evident că nu mai desfășoară "vreo activitate salarizată" deoarece la suspendarea din funcție încetează plata vreunui salariu și, corelativ, prestarea unei munci în favoarea angajatorului.

De esența raporturilor de muncă este plata salariului, care este o componentă de esență dreptului la muncă, astfel cum a reținut Curtea Constituțională în numeroasele decizii ale sale în această materie, astfel că este evident că nu mai exercită reclamanta activitate salarizată în cadrul Ministerului Justiției de la data de 10.04.2015, data suspendării.

A arătat reclamanta că la data suspendării avea statut de personal asimilat judecătorilor și procurorilor, fiind incidente în această situație următoarele dispoziții din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor: Art. 62 alin. (3) și (4); Art. 63 alin. (2).

Pornind de la efectele suspendării din funcție, rezultă în mod clar că suspendarea din funcție înlătură complet și temporar efectele raporturilor de serviciu în care salariatul se află cu angajatorul, ca și cum raportul de serviciu nu ar exista. Dacă suspendarea se dispune de drept, prin trimiterea în judecată a magistratului, soarta raporturilor de serviciu va fi tranșată definitiv prin hotărâre penală definitivă, potrivit legii.

Astfel, în caz de condamnare raportul de serviciu încetează de drept, cu efect retroactiv (de la data suspendării). În această perioadă nu curge vechime, nu se plătesc drepturi salariale, în caz de achitare, raportul de serviciu, în cazul în care funcționarul/magistratul optează în continuare pentru continuarea raporturilor de serviciu va continua, dar raporturile de serviciu vor continua numai din momentul hotărârii de achitare. Drepturile bănești de care

funcționarul/magistratul a fost lipsit vor fi plătite retroactiv, dar ca despăgubiri, iar nu ca salariu.

Așadar, tărâmul răspunderii angajatorului este unul delictual, iar nu unul bazat pe raporturi de muncă sau de serviciu. Acesta a fost motivul pentru care legiuitorul a intervenit și a precizat expres că în perioada suspendării magistratul nu are interdicțiile sau incompatibilitățile profesiei, dar a fost necesar să fie precizate expres și măsurile de reparare a prejudiciului cauzat prin suspendare, la data achitării: plata drepturilor bănești, dar și recunoașterea vechimii în magistratură, dacă nu era necesar și ar fi fost evident că acesta ar fi efectul achitării, legiuitorul nu era nevoit să prevadă expres acest lucru.

Un alt argument este acela că în această cauză funcționează pe deplin principiul simetriei. Astfel, un avocat care deține o funcție publică este inclus pe tabloul incompatibililor automat, fără a fi obligat să fie scutit din tablou, lipsind, în mod firesc, temerea "incompatibilității" pe aceleași principii. Simetric, suspendarea din funcția publică nu constituie motiv de incompatibilitate deoarece în această perioadă nu se prestează "activitate salarizată".

Mai mult, textul art. 16 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 51/1995 este unul extrem de clar în această privință el făcând referire la interdicția de a desfășura o "activitate salarizată", iar nu la cea de a nu deține simultan mai multe funcții, astfel cum prevăd alte acte normative.

Or, textul din Legea nr. 51/1995 nu prevede incompatibilitatea cu altă "funcție", ci cu o "activitate salarizată", fiind instituită așadar o interdicție, iar nu o incompatibilitate propriu-zisă.

Or, întrucât nu rezultă în nici un fel de ce este adecvat și necesar pentru atingerea scopului avut în vedere, acela de a crea o independență efectivă a avocaților în exercitarea profesiei lor, prin evitarea existenței unor influențe de natură să creeze suspiciuni referitoare la desfășurarea corectă a actului de justiție ca o persoană care a fost suspendată din funcția anterior deținută să nu poată exercita efectiv profesia de avocat, este evident că această adăugare la lege este neproportională cu scopul urmărit.

Acesta este și spiritul, dar și litera legii, interpretate prin prisma principiului constituțional al caracterului de excepție al restrângerii exercițiului unor drepturi.

Raportând condițiile arătate la prezenta cauză, se poate constata că ingerința generată de modalitatea de interpretare a normei de restrângere, vizează drepturi fundamentale, respectiv dreptul la muncă, fiind nepermisă o adăugare la lege prin restrângerea extinsă a drepturilor.

În același sens este și Hotărârea CEDO Mateescu vs. România (Cererea nr. 1.944/10, publicată în Monitorul Oficial nr. 454/20 iunie 2014) în care Curtea Europeană a declarat admisibil capătul de cerere privind dreptul reclamantului la exercitarea profesiei de avocat și a hotărât că a fost încălcat art. 8 din Convenție. Reclamantul a pretins că a fost împiedicat să exercite profesia de avocat concomitent cu aceea de medic, iar CEDO a statuat că interdicția de a desfășura cele două profesii concomitent încalcă textul Convenției.

Or, în cauza de față, cu atât mai mult devin aplicabile cele reținute în această hotărâre, dat fiind faptul că în ceea ce o privește pe reclamantă este suspendată din funcția pe care a deținut-o anterior, pe perioadă nedeterminată, astfel că nici măcar nu exercită concomitent cele două calități.

Referitor la chemarea în judecată în nume personal a membrilor Baroului București persoane fizice, a precizat reclamanta că aceasta are ca temei dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, a contenciosului administrativ.

Așadar, părțile - persoane fizice sunt persoanele care au contribuit la emiterea actului prin votul acordat, iar secretul profesional nu îi poate apăra pe aceștia de răspunderea juridică (civilă sau penală). Dat fiind faptul că până în prezent nu i s-au comunicat reclamantei numele persoanelor care au votat pentru adoptarea hotărârii criticate, înțelege să formuleze generic acțiunea, urmând să facă această precizare după solicitarea de către instanță

a numelor persoanelor care se fac vinovate de prejudiciul cauzat, în sensul de a fi precizate numele persoanelor fizice față de care își va preciza acțiunea.

A mai precizat reclamanta că înțelege să uzeze de aceste dispoziții deoarece nu i se pare normal ca, pe baza deciziilor ilegale ale organelor de conducere ale avocaților Baroului București să prejudicieze bugetul comun, care se constituie prin munca tuturor avocaților acestui Barou, instituție respectabilă și care în mod cert, dacă ar fi întrebați care este soluția legală, i-ar da dreptate în unanimitate.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile: Art. 1, art. 6, art. 8 și art. 16 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ; art. 15 din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat; art. 62, art. 63 și art. 87 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor; Decizia Curții Constituționale nr. 297 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial nr. 521 din 14.07.2014; Art. 8 din Convenția pentru Protecția Drepturilor și Libertăților Fundamentale-CEDO; Hotărârea CEDO Mateescu vs. România (Cererea nr. 1.941/09, publicată în Monitorul Oficial nr. 454/20 iunie 2014).

La data de 21.01.2016, reclamanta a **depus precizări la acțiune**, prin care a arătat că, în privința solicitării de plată a unor despăgubiri, în valoare de 3000 de euro pe lună, acestea reprezintă o sumă minimă, de care consideră că a fost lipsită prin împiedicarea exercitării profesiei, acest quantum reprezentând o aproximare a cuantumului minim lunar pentru onorariul de avocat în Municipiul București.

Referitor la datele de identificare pentru pârâții persoane fizice, consilierii Baroului București a precizat reclamanta că la acest moment nu cunoaște numele celor care au contribuit la adoptarea actului, respectiv numele celor care au votat pentru respingerea cererii formulate de reclamantă, pentru a putea să formuleze cererea de chemare în judecată în nume personal.

În subsidiar, în măsura în care instanța va aprecia că nu poate fi dedusă judecătii cererea în contradictoriu cu aceste persoane, a precizat reclamanta acțiunea prin formularea unui petit subsidiar, în sensul obligării Baroului București să comunice numele persoanelor fizice – consilieri care au votat pentru respingerea cererii formulate de reclamantă, de includere în Tabloul avocaților definitiv.

La data de 17.02.2016, în procedura scrisă prealabilă judecătii, **pârâtul Baroul București a depus întâmpinare**, solicitând, pe cale de excepție, admiterea excepției neкомпetenței materiale a Curții de Apel București, întrucât instanța competentă material este Tribunalul București, iar, pe fondul cauzei, respingerea acțiunii ca neîntemeiate și menținerea ca temeinică și legală a Hotărârii nr. 10469 din 03.11.2015 a Consiliului Baroului București, întrucât reclamanta și-a suspendat activitatea de funcționar public pe o perioadă determinată, nefiind îndeplinite dispozițiile imperative prevăzute de art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995, prin care decizia de primire în profesia de avocat produce efecte numai de la data încetării stării de incompatibilitate; respingerea capătului de cerere privind plata sumei de 3.000 Euro lunar reprezentând daune morale ca neîntemeiată, întrucât acest capăt de cerere secundar urmează soarta principalului, motiv pentru care respingerea acțiunii principale are drept consecință și respingerea acțiunii secundare; a solicitat pârâtul cheltuieli de judecată.

A considerat pârâta că Curtea de Apel București nu este neкомпetență material să soluționeze, în prima instanță, această cauză, potrivit art. 10 din Legea nr. 554/2004, întrucât Baroul București nu este o instituție la nivel central care să atragă competența Curții de Apel, ci Tribunalul București este instanța competentă material să soluționeze prezenta acțiune.

În fapt, prin Decizia nr. 33/08 din 29.09.2015 a Comisiei Permanente a Uniunii Naționale a Barourilor din România s-a aprobat primirea în profesia de avocat a reclamantei Mocanu Ingrid-Luciana (fostă Popa-Mocanu Ingrid-Luciana), cu condiția respectării și îndeplinirii formalităților prevăzute de lege și Statutul profesiei de avocat.

Prin Hotărârea nr. 10469 din 03.11.2015 a Consiliului Baroului București s-a respins cererea reclamantei de înscriere în Tabloul avocaților definitiv ca urmare a promovării

examenului de primire în profesia de avocat definitiv, sesiunea septembrie 2015, întrucât reclamanta nu a deținut dovadă încetării stării de incompatibilitate, așa cum prevedea art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995.

Este adevărat că prin Ordinul nr. 1361/C din 10.04.2015 emis de Ministrul Justiției s-a stabilit că începând cu data de 09.04.2015 se suspenda reclamanta din personalul de specialitate juridică asimilat, procurorilor și judecătorilor din cadrul Direcției Contencios din Ministerul Justiției ca urmare a trimiterii în judecată pentru săvârșirea a trei infracțiuni de abuz în serviciu cu consecințe grave, dar, prin acest ordin, raporturile de muncă sunt suspendate, temporar, până la soluționarea dosarului penal nr. 700/P/2014 al Direcției Naționale Anticorupție și nu pe o perioadă determinată, așa cum prevede art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995. Mai mult, această suspendare a raporturilor de muncă dintre reclamantă și Ministerul Justiției s-a făcut nu la cererea acesteia, ci din oficiu, ca urmare a trimiterii în judecată pentru săvârșirea a trei infracțiuni de abuz în serviciu cu consecințe grave prin Ordinul nr. 1361/C din 10.04.2015 emis de Ministrul Justiției.

În ceea ce privește nemotivarea Hotărârea nr. 10469 din 03.11.2015 a Consiliului Baroului București pârâtă, a considerat-o ca neîntemeiată, întrucât din conținutul Hotărârii reiese, în mod evident, că este vorba de o încetare a raporturilor de muncă salarizate pe o perioadă determinată sau nedeterminată, fiind incident de cazul de incompatibilitate prevăzute de art. 15 alin. 1 lit. a respectiv activitatea salarizată în cadrul altor profesii decât cea de avocat.

Apreciază pârâtă că în mod eronat, susține reclamanta că perioada pentru care a fost suspendată este una nedeterminată, întrucât dacă prin achitarea reclamantei în dosarul penal în care este acuzată de cele trei infracțiuni de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, suspendarea activității de muncă cu Ministrul Justiției se reactivează de drept și mai și beneficiază de salariul pe perioada în care a fost suspendat contractul de muncă, ceea ce ar duce la încetarea de către reclamantă a unor venituri din altă profesie decât cea de avocat, precum și încetarea unei activități salarizate în perioada în care ar desfășura activitatea de avocat, dacă i-ar fi fost admisă cererea de înscriere a reclamantei pe Tabloul avocaților cu drept de exercitare a profesiei de avocat.

Altfel, în art. 63 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor se prevede că dacă se dispune clasarea, achitarea sau încetarea procesului penal față de judecător sau procuror, suspendarea din funcție încetează, și i se plătesc drepturile salariale pentru perioada suspendată de care a fost lipsită și i se recunoaște vechime în muncă în magistratură pe această perioadă a suspendării, ceea ce ar duce la situația ca reclamanta să dețină în perioada suspendării două funcții, respectiv cea de avocat, cât și cea de personal de specialitate juridică asimilat, procurorilor și judecătorilor din cadrul Direcției Contencios din Ministerul Justiției, fiind încălcate prevederile art. 15 alin. 1 lit. a din Legea nr. 51/1995.

Susținerile reclamantei că pe perioade suspendării drepturile salariale ar fi primite cu titlu de despăgubiri și nu drepturi salariale nu poate fi reținută, întrucât legea este clară și neechivocă, în sensul că raporturile de muncă încetează de drept la data trimiterii în judecată și suspendarea din funcție încetează de drept în cazul achitării, clasării sau încetării procesului penal, întrucât perioada suspendării este considerată vechime în muncă, respectiv cea de magistrat, ceea ce duce la o dublă funcție deținută pe perioada suspendării, cea de avocat și funcționar.

De asemenea, pârâtă a considerat că prin emiterea Hotărârii nr. 10469 din 03.11.2015 a Consiliului Baroului București nu se încalcă dreptul la muncă, respectiv dreptul de a exercita profesia de avocat, întrucât accesul în profesia de avocat impune îndeplinirea unor condiții legale, condiții pe care reclamanta nu le îndeplinește în acest moment.

În ceea ce privește capătul doi din acțiune privind plata sumei de 3.000 Euro lunar de la data adoptării Hotărârii și până la data înscrierii în Barou cu titlu de daune interese a solicitanților respingerii, cu neîntemeiată, întrucât acest capăt de cerere secundar urmează soarta

principalului, motiv pentru care respingerea acțiunii principale are drept consecință și respingerea acțiunii secundare.

La data de 23.02.2016, reclamanta a depus cerere de modificare a cererii de chemare în judecată și răspuns la întâmpinare, arătând că prin cererea de modificare a cererii de chemare în judecată înțelege să cheme în judecată și Uniunea Națională a Barourilor din România – UNBR, în contradicție cu care solicită:

a. plata, în solidar, alături de părțile în cauză, a despăgubirilor solicitate, începând cu 25.11.2015 și până la data rămânerii definitive a hotărârii ce urmează a fi pronunțată;

b. dar și includerea reclamanței în Tabloul Avocaților Definitivi, în urma anulării Hotărârii Baroului București nr. 1046/13.11.2015.

A precizat reclamanta că, prin contestația depusă la 25.11.2015, a contestat la UNBR soluția adoptată prin Hotărârea Baroului București, dar până la data prezentei nu a fost soluționată.

Prin adresa cu nr. 222-OS-2015 din 3.12.2015 UNBR i-a transmis reclamantei o adresă prin care i se comunică împrejurarea că a fost înregistrată contestația sa și că "la proxima ședință de Consiliu" urmează cu această contestație să fie analizată.

Deși în data de 12 decembrie 2015 a avut loc o ședință a Consiliului UNBR, contestația reclamanței nu a fost pusă pe ordinea de zi și nu a fost soluționată.

Astfel, potrivit art. 66 alin. (1) lit. p) din legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat Consiliul UNBR are și atribuția de a "anula hotărârile hamurilor pentru cauze de nelegalitate și rezolvă plângerile și contestațiile făcute împotriva hotărârilor adoptate de consiliile hamurilor, în cazurile prevăzute de lege și de statutul profesiei".

Or, având în vedere că, deși Consiliul Baroului a fost convocat după depunerea contestației reclamanței (astfel cum rezultă potrivit Hotărârii nr. 1033/13.12.2014 a Consiliului UNBR, depusă alăturat), aceasta nu a fost inclusă pe agendă și nu a fost soluționată, cauzându-i-se astfel un prejudiciu, ce solicită a fi reparat în prezenta cauză.

Mai mult, potrivit literei h) din același articol Consiliul UNBR "organizează examenul de primire în profesia de avocat și de dobândire a titlului profesional de avocat definitiv, în condițiile art. 17 și cu respectarea prevederilor Statutului profesiei de avocat", iar potrivit literei c) a aceluiași articol, Consiliul "rezolvă orice probleme interesând profesia de avocat între sesiunile Congresului avocaților, cu excepția celor care sunt date în competența exclusivă a Congresului avocaților".

Or, este evident că dobândirea titlului de avocat definitiv fără acordarea dreptului de a practica această profesie este lipsit de conținut, astfel că UNBR, prin organele sale, nu și-a îndeplinit în mod corespunzător atribuțiile, termenul de răspuns fiind cu mult depășit, atât la data formulării cererii de chemare în judecată, dar și la data formulării prezentei cereri modificatoare, când situația este neschimbată, în sensul că reclamanta nu a primit nici un răspuns la contestația formulată.

Mai mult, plata despăgubirilor în solidar se justifică și prin calitatea de comitent pe care o are UNBR față de Baroul București dar și având în vedere că organele sale (Consiliul) sunt acelea care "rezolvă orice probleme interesând profesia de avocat...". Or, în condițiile în care problema cu care a fost sesizată UNBR era una care "interesa profesia de avocat", mai exact dacă un magistrat suspendat poate sau nu exercita profesia de avocat, acestui pârât urmează să-i fi angajată răspunderea delictuală pentru îndeplinirea necorespunzătoare a acestor atribuții legale.

În continuare, prin răspunsul la întâmpinarea Baroului București, reclamanta a invocat în referință la excepția de necompetență că în raport de cererea modificatoare, respectiv cererea de chemare în judecată a UNBR, competența aparține în mod cert Curții de Apel București.

Referitor la apărările de fond ale Baroului București, reclamanta le-a considerat neîntemeiate, reiterând considerentele exprimate prin cererea de chemare în judecată.

La data de 10.03.2016, pârâțul Baroul București a depus întâmpinare, prin care a solicitat înlăturarea apărărilor formulate de reclamantă ca neîntemeiate și, pe cale de excepție, respingerea acțiunii ca neîntemeiate și menținerea ca termenică și legală a Hotărârii nr. 10469 din 03.11.2015 a Consiliului Baroului București, întrucât reclamanta și-a suspendat activitatea de funcționar public pe o perioadă determinată, fiind îndeplinite dispozițiile imperative prevăzute de art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995, prin care decizia de primire în profesia de avocat produce efecte numai de la data încetării stării de incompatibilitate, respingerea capătului de cerere privind plata sumei de 500 Euro lunar reprezentând daune morale ca neîntemeiată, întrucât acest capăt de cerere secundar urmează soarta principalului, motiv pentru care respingerea acțiunii principale are drept consecință și respingerea acțiunii secundare și obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În ceea ce privește excepția necompetenței materiale a Curții de Apel București a solicitat admiterea acesteia, chiar dacă reclamantă și-a modificat și completat acțiunea formulată, în baza art. 204 alin. 1 Cod procedură civilă, întrucât modificarea și completarea de acțiunii prin lărgirea cadrului procesual pasiv prin introducerea în calitate de pârâtă a Uniunii Naționale a Barourilor din România nu atrage competența Curții de Apel, având în vedere că reclamanta dorește să se judece în contradictoriu cu aceasta doar pe capetele de cerere secundare acțiunii, respectiv plata despăgubirilor și includerea acesteia pe tabelul avocaților definitiv și nu și pe capătul de cerere principal privind anularea Hotărârii nr. 10469 din 03.11.2015 a Consiliului Baroului București.

Cu privire la capătul de cerere privind plata despăgubirilor solicitate în contradictoriu cu pârâta Uniunii Naționale a Barourilor din România, aceste despăgubiri nu depășesc suma de 500.000 lei ca să atragă competența Curții de Apel București, iar celălalt capăt de cerere privind includerea pe tabelul avocaților definitiv a reclamantei soluționat în contradictoriu cu pârâta Uniunea Națională a Barourilor din România nu este un capăt de cerere care să atragă competența Curții de Apel, așa cum prevede art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, întrucât acest capăt de cerere nu se circumscrie art. 10 alin. Din Legea nr. 554/2004.

De altfel, pe acest capăt de cerere privind includerea pe tabelul avocaților definitiv a reclamantei soluționat în contradictoriu cu pârâta Uniunea Națională a Barourilor din România, această din urmă nu are calitate procesuală pasivă, întrucât înscrierea pe tabloul avocaților definitiv este în competența Barourilor și nu a Uniunii Naționale a Barourilor din România.

Pe fondul cauzei, au fost reiterate susținerile din prima întâmpinare, respectiv că prin Hotărârea nr. 10469 din 03.11.2015 a Consiliului Baroului București s-a respins cererea reclamantei de înscriere în Tabloul avocaților definitiv ca urmare a promovării examenului de primire în profesia de avocat definitiv, sesiunea septembrie 2015, întrucât reclamanta nu a depus dovadă încetării stării de incompatibilitate, așa cum prevedea art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995.

La data de 28.03.2016, reclamanta a depus răspuns la această întâmpinare, prin care a solicitat respingerea excepției necompetenței materiale, iar, pe fond, a reluat susținerile exprimate prin celelalte cereri.

La data de 25.03.2016, a depus întâmpinare și pârâta UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA, prin care a solicitat admiterea excepției inadmisibilității față de capetele de cerere privind anularea Hotărârii nr. 10469/03.11.2015 și obligația de a face și respingerea ca inadmisibile, iar capătul de cerere privind obligarea la plata de daune să îl respingă instanța față de U.N.B.R. ca fiind introdus împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, iar pe fond ca neîntemeiat, cu obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată suportate de U.N.B.R. 2.

În ce privește excepția inadmisibilității, pârâta a susținut că reclamanta nu a parcurs procedura prealabilă prevăzută de art. 7 din Legea nr. 554/2004, condiție obligatorie prevăzută de art. 8 din lege, soluționarea contestației de către Consiliul U.N.B.R. fiind în curs. A apreciat aceasta că termenul de 30 de zile invocat de reclamantă nu este aplicabil, prin raportare la prevederile art. 2 alin. 1 lit. h) din Legea nr. 554/2004 ("...dacă prin lege nu se prevede alt termen") și ale art. 65 alin. 4 din Legea nr. 51/1995 potrivit cu care Consiliul U.N.B.R. se întrunește trimestrial.

Referitor la excepția lipsei calității procesuale pasive a U.N.B.R., s-a invocat art. 50 alin. 2 din Legea nr. 51/1995 „Baroul are personalitate juridică, patrimoniu și buget propriu”, iar potrivit art. 60 alin. 2 din lege „U.N.B.R. este persoană juridică de interes public, are patrimoniu și buget proprii”. Presupusă calitate de comitent a U.N.B.R. față de Baroul București este neîntemeiată deoarece ambele au patrimonii și bugete separate, neexistând o subordonare a Baroului București față de U.N.B.R. în sensul art. 1373 alin. 2 Cod civil. Având în vedere că nu există un raport juridic de comitent-prepus între U.N.B.R. și Baroul București, s-a solicitat respingerea față de U.N.B.R. a capătului de cerere privind obligarea la plata de despăgubiri ca fiind introdus împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Pe fondul cauzei, pârâta a considerat că acțiunea este neîntemeiată.

Astfel, cu privire la cererea reclamantei de obligare a U.N.B.R. la plata de daune s-a solicitat să se constate că nu este îndeplinită niciuna dintre condițiile pentru atragerea răspunderii civile delictuale a pârâților. Fapta pretins vătămătoare nu există, după cum reclamanta nu a făcut nicio dovadă a pretinsului prejudiciu.

Cu privire la obligarea pârâților membrii Consiliului Baroului București la plata de despăgubiri, s-a solicitat să se aibă în vedere faptul că Hotărârea nr. 10469/03.11.2015 a fost emisă de Consiliul Baroului București în calitate de organ colectiv în temeiul art. 56 alin. 2 lit. a (din Legea nr. 51/1995, precum și faptul că nu sunt aplicabile nici prevederile art. 16 din Legea nr. 554/2004 membrii consiliului baroului, avocați, nefiind funcționari publici).

Cu privire la Hotărârea nr. 10469/03.11.2015, aceasta a fost adoptată cu respectarea prevederilor art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995, text de lege care are următorul conținut în forma actuală: „în cazurile în care există incompatibilitate, decizia de primire în profesie va produce efectele numai de la data încetării stării de incompatibilitate”.

Decizia nr. 297/2014 a Curții Constituționale se referă doar la sintagma privind termenul de 2 luni de rezolvare a incompatibilității, înlăturat față de criticile formulate, nu și la restul textului de lege care impune încetarea incompatibilității drept condiție pentru ca decizia de primire să își poată produce efectele.

Reclamanta are în prezent calitatea de personal asimilat magistraților, iar faptul că a fost suspendată din funcție, fiind trimisă în judecată pentru săvârșirea de infracțiuni de corupție, nu schimbă calitatea deținută. Astfel, prin raportare la prevederile art. 25 alin. 2 coroborate cu art. 15 lit. a) din Legea nr. 51/1995, există incompatibilitate între profesia de avocat și cea de personal asimilat magistraților, verificarea condițiilor făcându-se prin prisma criteriilor din legea specială ce reglementează profesia de avocat și prin raportare la prevederile art. 62 alin. 4 din Legea nr. 303/2004.

Incompatibilitatea ar fi încetat doar în situația în care reclamantei îi încetau raporturile de serviciu cu Ministerul Justiției, fără a avea o altă activitate salarizată. Vinovăția asupra faptelor pentru care reclamanta a fost trimisă în judecată va fi stabilită exclusiv de instanța penală, apărările cu privire la fapta neprezentând relevanță în prezenta cauză. În situația unei condamnări definitive, se pune însă în discuție incidența art. 27 lit. d) raportat la art. 14 lit. a) din Legea nr. 51/1995.

Hotărârea nr. 10469/03.11.2015 este motivată, din cuprinsul acesteia rezultă cu claritate motivele respingerii cererii reclamantei - respectiv că se află în stare de incompatibilitate în sensul prevederilor art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995 și că suspendarea raporturilor de serviciu nu reprezintă dovada încetării stării de incompatibilitate.

La data de 4.04.2016, reclamanta a depus răspuns la această întâmpinare, prin care a solicitat respingerea excepțiilor invocate, iar, pe fond, a reluat susținerile exprimate prin celelalte cereri.

La data de 18.04.2016, reclamanta a depus o nouă modificare a cererii de chemare în judecată, prin care a arătat că înțelege să completeze obiectul cererii de chemare în judecată formulate în contradictoriu cu Uniunea Națională a Barourilor din România - UNBR, și să solicite, pe lângă cele solicitate inițial în cererea modificatoare și anularea în parte a deciziei nr. 83/24.03.2016 a Consiliului UNBR (comunicată la 15.04.2016).

Astfel, dacă inițial temeiul solicitării de obligare la plata despăgubirilor solicitate a constat în refuzul nejustificat al soluționării contestației, temeiul actual al obligării la plata despăgubirilor îl constituie însăși decizia nr. 83/24.03.2014, parțial nelegală, dar și adoptată la 4 luni de la depunerea contestației, deși, la o primă citire se putea constata cu ușurință că hotărârea Baroului București nu era motivată, existând posibilitatea soluționării acesteia la proxima ședință a Consiliului UNBR.

Prin decizia nr. 83/24.03.2016 a Consiliului UNBR, a fost admisă parțial contestația formulată de reclamantă împotriva Hotărârii Consiliului Baroului București nr. 10469/3.11.2015 și s-a dispus "retrimiterea la Baroul București pentru a motiva hotărârea pe deplin, în fapt și în drept".

Pentru a pronunța această soluție, Consiliul UNBR, în mod corect, a constatat că - într-adevăr, decizia atacată nu este motivată în drept, nefiind indicat cazul de incompatibilitate care este aplicabil în speță.

Cu toate acestea, hotărârea Consiliului Baroului București, contestată atât pentru motive de formă, dar și de fond, prin care s-a reținut că reclamanta ar fi în incompatibilitate și a menținut, astfel că în continuare aceasta este lipsită de mijloace de subzistență, soluția pronunțată având rolul, la acest moment, doar de a tergiversa rezolvarea situației.

Astfel, UNBR nu a intrat în fondul cauzei. Soluționarea pe fond a contestației după 4 luni de la primirea contestației se impunea cu atât cu atât mai mult cu cât deja s-a aflat presupusa "motivare" lipsă la data formulării contestației: reclamanta este incompatibilă deoarece desfășoară "activitate salarizată", din perspectiva unei eventuale achitări a instanței de judecată.

Este adevărat că, la data sesizării UNBR, nu se cunoșteau motivele Hotărârii nr. 10469/3.11.2015, dar acest aspect poate fi avut în vedere de instanță doar la analiza cererii de obligare la despăgubiri a acestui pârât (se poate discuta care este momentul de la care UNBR se află în culpă pentru nesoluționarea/soluționarea greșită a contestației) dar între timp acestea au fost aflate cel puțin din perspectiva existenței prezentului litigiu și a conținutului "întâmpinărilor" depuse la dosar de pârâtul Baroul București, astfel încât contestația trebuia soluționată pe fond.

Cu privire la inexistența vreunui caz de incompatibilitate reclamanta a susținut că a explicat pe larg aceste aspecte, atât în contestația formulată cât și în cererea de chemare în judecată, în răspunsurile la întâmpinări.

Deși, fiind emisă în afara termenului legal, nu se mai impune efectuarea procedurii prealabile, reclamanta a învederat că a formulat totuși plângere prealabilă împotriva Deciziei UNBR criticate, pentru a preveni eventualele critici sub acest aspect al pârâților (care va fi, probabil, soluționată, după alte patru luni de către UNBR). Obligativitatea plângerii prealabile împotriva actului emis este obligatorie dacă actul se emite în termen, iar nu cu mult după depășire. Or, prezenta acțiune a fost depusă după expirarea termenului legal, iar împotriva actului emis, Hotărârea Baroului, a fost depusă în termen (fără a primi însă răspuns la aceasta în termenul legal).

Față de cele de mai sus, reclamanta a solicitat admiterea acțiunii, astfel cum a fost modificată, respectiv anularea celor două acte administrative: Hotărârea Baroului București

nr. 10469/3.11.2015 și decizia nr. 83/24.03.2016, cu plata despăgubirilor (3000 euro pe lună), astfel cum au fost solicitate.

A mai precizat reclamanta că cererea de chemare în judecată a fost formulată și în contradictoriu cu persoanele care au participat la luarea deciziei (consilierii baroului care au votat pentru respingerea cererii sale), față de care a solicitat obligarea la repararea prejudiciului, în solidar, potrivit legii. Văzând dispozițiile legale și argumentele invocate în apărare de pârâți (votul secret/confidențial în cadrul organului colegial care a luat decizia, ceea ce ar face ca cei ce au votat să nu răspundă personal) reclamanta a depus excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor legale invocate în apărare de pârâți.

Prin Încheierea din 9.05.2016, instanța a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale.

În cauză s-a administrat de către părți proba cu înscrisuri.

Pârțile au depus la dosar concluzii scrise.

Prin Încheierea din 9.05.2016, Curtea, a respins excepția necompetenței materiale a Curții de Apel București din dispozițiile art. 10 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ coroborată cu natura UNIUNII NAȚIONALE A BAROURILOR DIN ROMÂNIA care este o instituție publică centrală.

Prin aceeași încheiere, Curtea a respins excepția neindeplinirii procedurii prealabile cu referire la Decizia UNBR. În acest sens curtea va reține și incidența disp. ar.66 lit. p) din Legea nr. 51/1995 astfel că decizia UNBR este pronunțată în urma formulării unei plângeri prealabile, cu respectarea art.7-8 din Legea nr. 554/2004.

Analizând acțiunea reclamantei, Curtea reține următoarele:

Ca cum rezultă din actele dosarului, la sesiunea din septembrie 2015, reclamanta a fost declarată admisă la examenul de admitere în profesie, ca avocat definitiv. La 13.10.2015 a solicitat înscrierea în Tabloul avocaților definitivi, depunând toată documentația necesară acestei înscrieri.

La 12.11.2015, reclamantei i-a fost comunicată Hotărârea nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București, prin care i s-a comunicat că i-a fost respinsă cererea de înscriere în Tabloul avocaților definitivi.

Astfel, în considerentele hotărârii, ca motive de respingere a cererii, s-au menționat următoarele:

Ținând cont că petenta prezintă înscrisul intitulat Ordinul nr. 1361/C din 10.04.2015 eliberat de Ministrul Justiției, în care se menționează ca raporturile de serviciu ale doamnei MOCANU INGRID LUCIANA sunt suspendate începând cu data de 09.04.2015 ca urmare a trimiterii în judecată a acesteia.

Luând în considerare dispozițiile imperative ale art.25 alin.2 din Legea nr. 51/1995, republicată, care prevăd ca decizia de primire în profesie produce efecte numai de la data încetării stării de incompatibilitate.

În termen legal, reclamanta a formulat contestație, aceasta fiind soluționată prin Decizia nr. 83/24.03.2016 a Consiliului UNBR, prin care s-a menționat că a fost admisă contestația și s-a dispus "retrimiterea la Baroul București pentru a motiva hotărârea pe deplin, în fapt și în drept".

În considerentele acestei decizii, după enumerarea considerentelor contestației reclamantei, se menționează următoarele:

Verificând susținerile petentei, cât și punctul de vedere al baroului ...se constată faptul că într-adevăr, decizia atacată nu este motivată în drept, nefiind indicat cazul de incompatibilitate care este aplicabil în speță.

Decizia a fost întemeiată în drept pe disp. ar.66 lit. p) din Legea nr. 51/1995, potrivit căruia: Consiliul U.N.B.R. are următoarele atribuții: anulează hotărârile barourilor pentru cauze de nelegalitate și rezolvă plângerile și contestațiile făcute împotriva hotărârilor adoptate de consiliile barourilor, în cazurile prevăzute de lege și de statutul profesiei.

Curtea constată că, prin modul de soluționare a plângerii reclamantei de către UNBR, respectiv, pe de o parte, de admitere a plângerii reclamantei, și, pe de altă parte, de retrimitere la Baroul București pentru a motiva hotărârea pe deplin, în fapt și în drept, au fost încălcate aceste dispoziții legale. Astfel, în conformitate cu disp. art. 66 lit. p) din Legea nr. 51/1995, nu rezultă anularea Hotărârii nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București, și respectiv rezolvarea plângerii și contestației.

Cu atât mai mult, așa cum a învederat și reclamanta și a confirmat și Baroul București, prin întâmpinările depuse la dosar, din considerentele Hotărârii nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București, rezulta cu certitudine că în cauză este incident cazul de incompatibilitate prevăzut de art. 15 lit. a) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Or, și dacă nu ar fi putut fi identificat acest caz de incompatibilitate, UNBR ar fi putut face o analiză a tuturor cazurilor de incompatibilitate, prevăzute de art. 15:

"Exercitarea profesiei de avocat este incompatibilă cu:

- a) *activitatea salarizată în cadrul altor profesii decât cea de avocat;*
- b) *ocupațiile care lezează demnitatea și independența profesiei de avocat sau bunele moravuri*
- c) *exercitarea nemijlocită de fapte materiale de comerț."*

Prin urmare, Curtea reținând nelegalitatea Deciziei nr. 83/24.03.2016 a Consiliului UNBR, va dispune anularea acesteia.

În ce privește Hotărârea nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București, care, așa cum s-a menționat mai sus, nu a fost anulată prin Decizia nr. 83/24.03.2016 a Consiliului UNBR, Curtea reține că refuzul Baroului București de primire în profesie a reclamantei a fost întemeiat pe cazul de incompatibilitate prevăzut de art. 15 lit. a) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, respectiv că aceasta desfășoară *activitatea salarizată în cadrul altor profesii decât cea de avocat.*

Prin întâmpinările depuse de această părată în cauză s-a menționat că reclamanta nu a depus dovadă încetării stării de incompatibilitate, așa cum prevedea art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995, respectiv:

(1) Consiliul baroului emite decizii de trecere pe tabloul avocaților incompatibili, la cerere sau din oficiu, iar reînscrierea pe tabloul avocaților cu drept de exercitare a profesiei se face numai la cerere, după încetarea stării de incompatibilitate.

(2) În cazurile în care există incompatibilitate, decizia de primire în profesie va produce efectele numai de la data încetării stării de incompatibilitate, care trebuie rezolvată în termen de două luni de la emiterea deciziei). Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 297/2014, a constatat că sintagma "care trebuie rezolvată în termenul de două luni de la emiterea deciziei" prevăzută în art. 25 alin. (2) din Legea nr. 51/1995 este neconstituțională.*

Curtea consideră, în acord cu cele susținute de reclamantă, că Hotărârea nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București, este nelegală, reclamanta neaflându-se în niciunul din cazurile de incompatibilitate prevăzut de art. 15 lit. a) din Legea nr. 51/1995.

Astfel, art. 62 alin. (3) și (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, prevede:

(3) În perioada suspendării din funcție, judecătorului și procurorului nu îi se plătesc drepturile salariale. Această perioadă nu constituie vechime în magistratură.

(4) În perioada suspendării din funcție, judecătorului sau procurorului nu îi sunt aplicabile dispozițiile referitoare la interdicțiile și incompatibilitățile prevăzute la art. 5 și 8.

Prin urmare, în condițiile suspendării din funcție, reclamantei, în calitate de magistrat asimilat judecătorului sau procurorului, nu îi sunt aplicabile dispozițiile referitoare la interdicțiile și incompatibilitățile prevăzute la art. 5 și 8.

Pe de altă parte, textul art. 15 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 51/1995 face referire la interdicția de a desfășura o "activitate salarizată", iar nu la cea de a nu deține simultan mai

multe funcții. Textul din Legea nr. 51/1995 nu prevede incompatibilitatea cu altă "funcție", ci cu o "activitate salarizată", fiind instituită așadar o interdicție, iar nu o incompatibilitate propriu-zisă.

De altfel, diferențierea este justificată de scopul urmărit de legiuitor la instituirea interdicției din legislația care reglementează exercitarea profesiei de avocat.

Acest scop a fost explicat prin Decizia Curții Constituționale nr. 297 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial nr. 521 din 14.07.2014. Curtea Constituțională, care, admitând excepția art. 25 din Legea nr. 51/1995, în privința unei sintagme a explicat că "din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 15 și a celor ale art. 25 alin. (1) din Legea nr. 51/1995, Curtea reține că, în cazul avocaturii, starea de incompatibilitate nu intervine prin simplul fapt al ocupării simultane a două funcții, ci, în cazul acestei profesii, relevantă în stabilirea stării de incompatibilitate este exercitarea simultană și efectivă a acelor funcții/atribuții." (...) Curtea reține că scopul urmărit de legiuitor este acela de a crea o independență efectivă a avocaților în exercitarea profesiei lor, prin evitarea existenței unor influențe de natură să creeze suspiciuni referitoare la desfășurarea corectă a actului de justiție, ceea ce reprezintă un scop legitim. Referitor la existența unui raport de proporționalitate rezonabil între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia, Curtea reține că, în esență, principiul proporționalității impune ca mijloacele utilizate să rămână în limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru atingerea scopului avut în vedere."

Curtea va avea în vedere și Hotărârea CEDO Mateescu vs. România (Cererea nr. 1.944/10, publicată în Monitorul Oficial nr. 454/20 iunie 2014) în care Curtea Europeană a declarat admisibil capătul de cerere privind dreptul reclamantului la exercitarea profesiei de avocat și a hotărât că a fost încălcat art. 8 din Convenție. Reclamantul a pretins că a fost împiedicat să exerce profesia de avocat concomitent cu aceea de medic, iar CEDO a statuat că interdicția de a desfășura cele două profesii concomitent încalcă textul Convenției.

Or, în cauza de față, sunt relevante cele reținute în această hotărâre, dat fiind faptul că în ceea ce o privește pe reclamantă este suspendată din funcția pe care a deținut-o anterior, pe perioadă nedeterminată, astfel că nu exercită concomitent cele două calități.

Contrar celor învederate de pârâtă în susținerea refuzului Baroului București de primire în profesie a reclamantei, Curtea reține că, reclamanta, prin suspendarea din funcția de magistrat, nu desfășoară o activitate salarizată conform art. 15 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 51/1995.

Faptul că, art. 63 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor prevede că dacă se dispune clasarea, achitarea sau încetarea procesului penal față de judecător sau procuror, suspendarea din funcție încetează, și i se plătesc drepturile salariale pentru perioada suspendată de care a fost lipsită și i se recunoaște vechime în muncă în magistratură pe această perioadă a suspendării, nu duce la situația ca reclamanta să dețină în perioada suspendării două funcții, respectiv cea de avocat, cât și cea de personal de specialitate juridică asimilat, procurorilor și judecătorilor din cadrul Direcției Contencios din Ministerul Justiției, respectiv la încălcarea prevederilor art. 15 alin. 1 lit. a din Legea nr. 51/1995, așa cum greșit susține pârâtă.

Or, în caz de achitare, drepturile bănești de care magistratul a fost lipsit vor fi plătite retroactiv, dar ca despăgubiri, iar nu ca salariu.

Prin urmare, reținând nelegalitatea atât a Hotărârii nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București cât și a Deciziei nr. 83/24.03.2016 a UNBR, Curtea va admite în parte acțiunea și va dispune anularea acestora.

De asemenea, reținând, conform celor ce preced, nelegalitatea refuzului Baroului București de primire a reclamantei în profesie, Curtea va obliga pârâtul Baroul București să înscrie pe reclamantă în Tabloul avocaților definitiv.

În ce privește UNBR, deși reclamanta a solicitat prin precizările la acțiune și obligarea acesteia la înscrierea în Tabloul avocaților definitiv, Curtea va reține că UNBR, nu are

calitate procesuală pasivă, întrucât înscrierea pe tabloul avocaților definitiv este în competența Barourilor și nu a Uniunii Naționale a Barourilor din România, motiv pentru care va respinge acest capăt de cerere.

Față de capătul de cerere formulat în acțiunea introductivă de reclamantă, acesta are următorul obiect: - plata unor despăgubiri în valoare de 3000 de euro pe lună (de la data adoptării hotărârii nr. 10469/3.11.2015 și până la data înscrierii în tablou), cu titlu de daune cauzate de împiedicarea exercitării profesiei.

Din cuprinsul acțiunii rezultă că reclamanta a înțeles să formuleze această cerere doar împotriva membrilor Baroului București persoane fizice, având ca temelie dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, a contenciosului administrativ. A susținut în continuare reclamanta că, pârâții - persoane fizice sunt persoanele care au contribuit la emiterea actului nul prin votul acordat, iar secretul profesional nu îi poate apăra pe aceștia de răspunderea juridică (civilă sau penală) și că înțelege să izeze de aceste dispoziții deoarece nu i se pare normal ca, pe baza deciziilor luate de organele de conducere ale avocaților Baroului București să prejudicieze bugetul comun, care se constituie prin munca tuturor avocaților acestui Barou, instituție respectabilă.

Or, în condițiile în care reclamanta nu a precizat datele de identificare a acestor persoane, cererea de chemare în judecată nu îndeplinește cerințele art. 194 NCPC, motiv pentru care curtea va respinge acest capăt de cerere.

De asemenea, prin precizările la acțiune, formulate la 21.01.2016, reclamanta a solicitat în subsidiar, în măsura în care instanța va aprecia că nu poate fi dedusă judecării cererea în contradictoriu cu persoanele fizice consilieri, în sensul obligării Baroului București să comunice numele persoanelor fizice - consilieri care au votat pentru respingerea cererii formulate de reclamantă, de includere în Tabloul avocaților definitiv.

În acest sens, Curtea va avea în vedere disp. art. 49 alin. (3) din Legea nr. 51/1995, potrivit căreia: *Organele de conducere colegiale iau hotărâri numai prin vot deschis. Deliberările și votul constituie secret profesional*.

Or, față de aceste dispoziții, Baroul București nu poate fi obligat în sensul celor solicitate de reclamantă, motiv pentru care, curtea va respinge acest capăt de cerere.

A mai solicitat reclamanta, prin cererea de modificare a cererii de chemare în judecată din data de 23.02.2016, ca și Uniunea Națională a Barourilor din România - UNBR să fie obligată la plata, în solidar, alături de pârâții inițiali, a despăgubirilor solicitate, începând cu 25.11.2015 și până la data rămânerii definitive a hotărârii ce urmează a fi pronunțată.

Din considerentele precizărilor rezultă că principala motivație a formulării acestei cereri viza nesolutionarea contestației formulate de reclamantă împotriva hotărârii Baroului București. Or, aceste considerente au rămas fără obiect odată cu adoptarea Deciziei nr. 83/24.03.2016 a UNBR.

A mai susținut reclamanta că plata despăgubirilor în solidar se justifică și prin calitatea de comitent pe care o are UNBR față de Baroul București dar și având în vedere că organele sale (Consiliul) sunt acelea care "rezolvă orice probleme interesând profesia de avocat...".

Curtea va reține în acest sens incidența art. 50 alin. 2 din Legea nr. 51/1995 „Baroul are personalitate juridică, patrimoniu și buget propriu”, precum și art. 60 alin. 2 din lege „U.N.B.R. este persoană juridică de interes public, are patrimoniu și buget propriu”.

Prin urmare nu se poate reține calitatea de comitent a U.N.B.R. față de Baroul București deoarece ambele au patrimonii și bugete separate, neexistând o subordonare a Baroului București față de U.N.B.R. În sensul art. 1373 alin. 2 Cod civil. Având în vedere că nu există un raport juridic de comitent-prepus între U.N.B.R. și Baroul București, curtea va respinge față de U.N.B.R. capătul de cerere privind obligarea la plata de despăgubiri.

În consecință, Curtea va admite în parte acțiunea, va anula Hotărârea nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București și Decizia nr. 83/24.03.2016 a UNBR, va obliga

părătul Baroul București să înscrie pe reclamantă în Tabloul avocaților definitiv și să respingă în rest acțiunea.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE.**

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta MOCANU INGRID LUCIANA, cu domiciliul ales în ~~Calea Victoriei nr. 13, sector 5, București~~, în contradicție cu părții BAROUL BUCUREȘTI, cu sediul în București, sector 5, str. Dr. Râmăneanu nr. 3, și UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA, cu sediul în București, sector 5, Splaiul Independenței nr. 5.

Anulează Hotărârea nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București și Decizia nr. 83/24.03.2016 a UNBR.

Obligă părătul Baroul București să înscrie pe reclamantă în Tabloul avocaților definitiv.

Respinge în rest acțiunea.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, se va depune la Curtea de Apel București.

Pronunțată în ședință publică azi, 13.06.2016.

PREȘEDINTE,
Florea Ionel

GREFIER,
Dincă Georgiana-Daniela